

Un museu de la pau a la frontera

La frontera pirinenca, lluny de ser una barrera, ha estat històricament per a la gent de la zona un territori de connexió i intercanvi, travessat per un flux constant de persones, mercaderies i treballadors d'ambdues bandes de la carena. En efecte, els habitants dels territoris d'ambdós costats dels Pirineus han anat a una i altra banda en funció de les seves circumstàncies personals i de les diverses situacions econòmiques o polítiques. Vincles familiars, comercials i laborals han articulat una comunitat, malgrat que no té cap base institucional i administrativa.

Durant uns quants anys (1936-1945), el pas de la frontera esdevingué un objectiu vital obligat per a milers de víctimes de la guerra i la repressió. Els fugitius de les dictadures instaurades a ambdues bandes protagonitzaren una epopeia que mereix ser rememorada i preservada per a les generacions futures perquè aquestes coneguin la necessitat de protegir la pau i la democràcia, així com la seva fragilitat.

Hom calcula que, entre l'ocupació alemanya de França i l'alliberament del país, arribaren a ser uns 60.000 els evadits que salvaren la frontera buscant la llibertat. D'aquests, uns 2.600 passaren per la presó de Sort. El redescobriment de les difícils experiències viscudes per tantes persones en aquella Europa convulsa de la primera meitat del segle XX ens recorda, als europeus del nou segle, la llarga lluita i sacrificis que han estat necessaris per bastir una societat democràtica que vol creure en els valors de la cultura de la pau i de la convivència, mai assolits de manera definitiva.

I ens enfronta amb la nostra pròpia història, quan encara són molts els que intenten trobar la pau a l'altre costat d'una frontera.

1

2

3

4

5

7

6

1. Vaixell arribant a Haifa (Palestina, 1946)
2. Punjab (Setembre, 1947)
- 3, 4, 5, 6 i 7. Població refugiada del món (2007)